

סיפור בהמשכים

חוץ ממני

21

יהודית אוסמרון

תקציר: שרה, מואשמת בגרימת מוות ברשלנות. מבוקשת ע"י המשטרה. כרטיס זיכרון שלה נשאר אצל נועה ונעה היא מסתירה אותו מהחוקרים. היא שולחת את הכרטיס לבדיקת קבצים מוסתרים. בכיתתה של נועה תלמידה בשם נסיה הסובלת מאילמות סלקטיבית.

אחותה של נועה, רותי. מגיעה בפתע לגור ביחידת הדיור של הוריהן.

"הולכים לגינה!" אני משמחת את האחיינים החמודים שלי שפתחו לי את דלת היחידה שלהם.

הם מרצצים להביא סנדלים ורותי יוצאת אלי: "הייתי אומרת שלא צריך, אבל אני אומרת תודה!" בבקשה, אחותי... אני דוחפת את רגל קטנטנה אל סנדל לק, אחרי דגדוג קטן בכף החמודות.

רותי מורחת סנדוויצ'ים בחמאת בוטנים, ואני ממלאה בקבוק משוחזר של 'מקס' במי ברז.

היחידה פיצת לאמא וארבעה חברים מתולתלים. וכשהם מתארגנים בתזויות מסחררת, אני מבינה איך מרגישים הבגדים כשמכונת הכביסה עוברת למצב סחיטה.

כשאני מתמקמת על הספסל, והם בתורים למיתקנים או בארגו החול, אני מתקשרת לחוק החברה שסופגת הכל.

"הלו לך. בוגדת!" היא זורקת עלי. "מזמינה אותי לשיחת נפש ולא נמצאת בבית".

"אאוץ... איך זה קרה לי. ישבתי והיכתי לה אתמול, כשלתוך החיים שלי וכנסו רותי וילדיה." "הגעת?" אני.

"לא הגעתי. רק דפקתי ואמא שלך אמרה שיצאת. הרגשתי רע."

"סליחה נוראה וגדולה. קרו דברים הזויים..." "טובים?" היא מוכנה להתפייס כזה מהר. אני אוהבת אותה נורא.

"האמת, לא יודעת..." אני מחפשת אותם בשטח הגינה, סופרת שיש איתי ארבעה.

"איפה את?" היא רוצה לפענח את מוגיות הרקע. "בגינה, עם אחיינים".

"תני כתובת, אני שם". שבע דקות ופרחי החצאית שלה מוקדים לי את הספסל.

"דודה טובה", היא מציגה תמונת מצב מול האצבעות שלי, שצובטות סנדוויץ' ומכניסות לפה חמוד.

"יום המישי", אני כאילו מתנצלת.

היא מסתכלת מסביב, ומופפת לשלום לדמויות מהספסל המקביל. מסתכלת עלי חזרה.

"כיף לך כאן?" היא מסתכלת עלי באריכות.

אני יודעת למה היא שואלת את זה. ממול שתי חברות שלוו מהשותן. נופפו לנו באצילות והמשיכו לדון על חיתולי 'בייביסטר' ואיך

משבועים ילד לאכול מלפפון.

"הן מפריעות לך?" אני מיתממת.

"לך לא?" היא שואלת אותי תוך כדי שהיא בוהה בהן, אחת מרימה ילדונת דומעת, מלטפת את הגב שלה, ומצמידה אליה לחי.

"אוי..." ואוחת עמוק ותופסת לחוי את הסנטר. "אוי מתאמצת ונרא לחשוב רק על התפקיד שלי הרגע הזה, וכמה שפחות על של אחרים".

"ושמע טוב..." היא עווה, והעיויים שלה צוחקות.

"זה לא רק נשמע" אני מרפה ממנה. "כשזה מצליח - זה מרגיש מעולה וזה אפילו יותר מזה, כשאני עסוקה בתפקיד שלי ובחיים שלי, אין לי רגע להסתכל על תפקידים של אחרים".

...

ביום שישי, את השיעור האחרון אני אוהבת להסב לשיעור חברה.

לפעמים אני לא מתאפקת ומבצעת אחד כזה באמצע השבוע. כשאני נושא בוער בי או בהן, ואני רוצה לדבר עליו כשאמצעים מקרבים בשטח, יום שישי היום, והאווירה הזאת של ענן השבת המתקרב לעטוף אותנו, מרחפת כבר מהבוקר.

השיעורים ניוחים יותר. הבנות יצאו מבתים מריחים שבת, מהסירים או מהמרצפות או גם וגם. ולכל אחת מחכה הערב שבת, עם מה שזה אומר בשבילה.

הגעתי לשיעור אחרון, כשמאחורי שתי תלמידות מתוקות מעלות את הקרטון שעמלתי לארגן אתמול אל תוך הלילה. נכנסו כפמליה לכיתה, אויר מאוורר נושב בה. הבנות הכינו אותה בצורת ח', כהוראתי מהבוקר, מתרווחות על הכיסאות, מוכנות לשיעור חברה קליל שיחתום סוף-שבוע עייף קצת.

אני מתחילה לגרור שולחן לאמצע, ושתיים מהן מקפצות ולוקחות ממני.

"לכאן, המורה?" הן נעצרות איתו במרכז פחות או יותר.

"קצת יותר קדימה, תודה, יקירות!"

במרכז השולחן חני ואסתי מניחות את הארגו ואני פותחת אותו. שולפת מתוכו אדניות קטנטנות מאולפנות.

למטה מחכה בשקט שקית שחורה סגורה עם תערובת שתילה, ומתיק החרדל באות חבילות דקות, וצמחים מודפסים עליהן, אלו הזרעים. שישה סוגים כאן, כל זרע מטמין בו תכונות פרח שונות בתכלית.

השולחן נראה חגיגי. נעמדת לפניו והן משתתקות ממוחיאיות כפי. למרות הקצב הגרוע. סוקרת את האבזור שמאחורי.

כשהשיר של שבת מספר לנו שהשבוע הסתיים בין כתלי בית הספר. הן יוצאות מהכיתה. כל אחת עם עציצון ביד, בפנים היא שתלה זרע של פרח שהתכוונת שלו הזכירו לה את עצמה. זרעה אותו עמוק בתערובת. וכתבה בחוץ: "כל רגע שאני

מזל טוב!
במצב מיוחד?

לקראת עונת החתונות מגיע לך:
PLUSALE

25%
הנחה

ילמנט חזאיות

רוס פלוס. בוטיק אירופאי לבגדי הרוזן

אשדוד: הורקנוס 12 | בית שמש: נהר הירדן 24
ב"ב: הרב לנדא 4 | ירושלים: פתח תקוה 33

טל רב קווי: 0737-861-861

עסוקה בסקירת כליהם של אחרים, אני מפספסת רגע של עבודה עם הכלים שלי."

איזה כיף להיות מורה, כשאני רוצה להטמיע בתוכי משהו, אני עובדת יחד איתן, הקבלה הטהורה שלהן עוזרת גם לי להחליק את זה פנימה.

אני ושארית בכיתה אחרי שהן הלכו.

אני ואדנית אחת קטנה שנשארה אחרונה על השולחן. שלוש בנות חסרות היום, לשתיים מהן חברות דאגו להכין ערכה הביתה, בחרו בשבילן.

ואחד אחרון נשאר כאן, כמה אמרו ש"הן גרות רחוק ממנה" ולא הרגשתי שנוכח להתחנן להן שתיקחנה.

פותחת את יומן הכיתה הריקה, ובודקת מה הכתובת של נסיה.

לוקחת חופן תערובת שתילה, וסוקרת את ששת סוגי הזרעים שהבאתי. בוחרת לה את ה'פורטולקה', וכותבת לה עליו, ממה שכתוב על האריזה, "הפורטולקה הוא צמח עדין ורך, מלא בפנים באבקנים משוכחים".

מרגישה כוו קיטשית, ולא מחדשת, ולא אומרת כלום בעצם.

מתיישבת על הכיסא הקרוב אלי, ומתחילה לכתוב לה, מחפשת בכח בתוכי מילים אמיתיות, בשריות, ומחדשות.

מערכת הכריזה מתמלאת פתאום קול גברי, השרת מודיע שבית הספר יינעל תוך חמש דקות.

אורות במהירות בצלופן, דוחפת אליו את הדף שהתמלא מילים של אמת. לוקחת פיסת סרט, לטיפול בהמשך, ויוצאת, עם אדנית חולה, ללא פרחים, רק זרע שהוא עתיד טמון בפנים. אל הבית של נסיה.

אני יודעת שאני אמורה רק להניח מאחורי הדלת וללכת. זה מה שאני מתכוונת לעשות, אבל כשאני שומעת מעבר אליה קול קורא "נסיה!" וקול עונה "כן, אמא!" הלב שלי נותן קפיצת ראש.

קול של נערונית. נעימות רגילה בתווים. אני שומעת מתיקות פשוטה של מיתרים צעירים.

והלב, בלי השכל, נותן שתי דפיקות.

אמא שלה, כנראה, עומדת מולי. תחילת שנה ואנחנו עוד לפני אסיפת הורים, גם היא לא מכירה אותי.

"כן?" היא יום שישית כל כך. בגדי בית לא מחמיאים במיוחד, ומבט שיש בו רשימת מטלות.

עוד רגע ונסיה מציצה מאחוריה. אישונה מתחלף מסקרן למבועת בשבריר.

אני דוחפת את הצלופן לידי האם, ואומרת רק שבת שלום.

משאירה את קול הפעמונים לתת הסברים, אחרי שיתאושש מהפלישה.

יוצאת משם, וכנסת הביתה, שומעת את ה"שלום" של אמא מתוך האדים, ו"תחזרי למספר האחרון, רצו אותך".

מוזה איתו מיד. זה האיש של הכרטיס. והוא אומר שההסררות מוכנות לקבצים גלויים, ושאפשר לבוא לקחת.

"זה יהיה במוצאי שבת", לו אני אומרת.

'ונראה איך זו תהיה שבת שלום', אומרת לעצמי.

האריות והערות: pirsumchazak1@gmail.com